

Titlu original (eng.): An irresistible attraction

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
RANGER, JENNY**

Un nou început / Jenny Ranger

Traducător: Ileana Dinu

București: Editura și Tipografia Alcris, 2019.

ISBN 978-606-736-287-9

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

III. Ioan Drăghici (Lector)

821.111. 31=135.1

Colecția „ROMANTIC“

JENNY RANGER

Un nou început

Traducerea și adaptarea în limba română de:

ILEANA DINU

Editura și Tipografia

ALCRIS

EDITURA ALCRIS,
vă recomandă ultimele apariții din
colecția "ROMANTIC"

1058	Stella Frances Nel	-Pasărea cântătoare
1059	Annette Broadrick	-Nopti uitate
1060	Anne Shorr	-Între două iubiri
1061	Carole Dean	-Furtună de primăvară
1062	Anne Hampson	-Dragoste în insulă
1063	Beryl Bainbridge	-Întâlnire riscantă
1064	Essie Summers	-Primăvară în septembrie
1065	Pat West	-Calea înțelegerii
1066	Martha Vincent	-Prizoniera dragostei
1067	Mary Pearson	-Flacăra nestinsă
1068	Judith Hershner	-O scrisoare neprevăzută
1069	Beth Brookes	-Dorință sălbatică
1070	Anne Bellamy	-Învată să iubești din nou
1071	Theresa Dale	-Îmblânzirea scorpiei
1072	Caroline Farr	-Zeița soarelui
1073	Marilyn Mayo	-Trăind din amintiri
1074	Amanda Clark	-Planul lui Shannon
1075	Helen Ray	-Regina gheturilor
1076	Daisy Logan	-Serenadă pentru un înger
1077	Carol Bogolin	-O căsătorie salvată
1078	Paula Firth	-Inima bine păzită
1079	Carole Dean	-O ofertă de nerefuzat
1080	Sheila Holland	-Inimi zbuciumate

Capitolul 1

Aflată în baia apartamentului pe care-l împărțea cu prietena sa Thea, Sandra auzi telefonul sunând. Thea apărură imediat, privindu-o pe sub bretonul tuns modern.

– E pentru tine, din Italia, cred.

Sandra lăsă periuța de dinți, apoi veni în sufragerie. Se așeză pe brațul fotoliului și luă receptorul.

– Bună ziua, sunt Sandra Clarke.

Auzi apoi cum operatoarea îi cere celui aflat la celălalt capăt al firului să vorbească.

– Bună, Sandra.

Auzind vocea profundă, Sandra se crispă. Era soțul ei, Marco Morosini, pe care nu-l mai văzuse de peste șase luni, când părăsise în grabă apartamentul lui fără să-l anunțe. Timbrul vocii lui o făcu să tremure și oricât ar fi încercat, nu se putea controla. Strânse din buze, apoi se uită lung la receptor. Era

tentată să-l trântescă în furcă, să evite astfel o discuție cu el, să nu fie nevoită să-i mai audă vocea modulându-se ademenitor. Dar înainte să facă o mișcare, Marco i se adresa pe un ton îngrijorat care o surprinse.

– Sandra, mai ești la telefon?

– Da, sigur că sunt.

Vocea ei suna slab, neconvingător. Îndreptându-se de spate, își îndepărtă părul castaniu de pe ochi, apoi întrebă pe un ton tăios.

– Ce dorești?

O mică pauză. Legătura telefonică era foarte bună, încât îi putea auzi respirația.

Marco începu să râdă.

– Dacă ți-aș spune, probabil ai închide imediat. De data asta, vocea i se mlădie sugestiv.

– Marco, te rog să fii serios!

– Sunt foarte serios, Sandra! Claire a avut un accident de mașină și vrea să te vadă. Te rog să mă ascuți cu atenție. Ți-am rezervat un bilet la avionul care pleacă de la Heathrow mâine dimineață la zece cincizeci și cinci și ajunge aici la treisprezece patruzeci și cinci. Este o cursă directă spre Venetia. Te rog să iei acest avion; biletul rezervat îl vei găsi la agenția British Airways. Te aștept la aeroport și te duc s-o vezi pe Claire.

Ca de obicei, Marco vorbea prea repede pentru ea, forțând-o să facă așa cum îi sugerase, chiar dacă nu reușise încă să treacă de șocul anunțului despre accidentul lui Claire.

– Așteaptă un moment! strigă ea. Unde este Claire?

– Într-un spital.

– E grav rănită?

– Nu știu sigur.

El făcu o pauză, apoi adăugă pe un ton plin de emoție:

– Trebuie să vii, Sandra. Trebuie s-o vezi.

– Când s-a petrecut accidentul?

– Acum două zile.

– Două zile? exclamă ea contrariată. Eu de ce n-am fost anunțată?

– Am aflat abia în această după-amiază. Am încercat să iau legătura cu tine toată seara, dar abia acum am reușit. Sandra, ne vedem mâine.

Marco îi vorbea din nou pe un ton rece; era din nou afaceristul sigur de el, obișnuit să rezolve din mers orice problemă.

– Nu sunt sigură că pot ajunge la cursa aceea. Va trebui să mă învoiesc de la bibliotecă și...

– Dacă nu vii mâine, ai putea regreta, o avertiză el. Trebuie să închid. La revedere!

Marco închise înainte ca ea să aducă alte argumente, astfel că puse receptorul în furcă, descumpănită.

Stând singură în fața telefonului, Sandra își simți inima bătând cu putere și sângele alergând mai repede prin vene. O, la naiba cu Marco! Își luă fața în palme, încercând să se liniștească. De ce era atât de tulburată doar auzindu-i vocea? În

ultimele luni reușise să evite orice discuție cu el, chiar dacă o căutase după ce aflase numărul de telefon din apartamentul Theei, probabil de la Joan.

Ignorase și cele două scrisori trimise de el, iar când venise într-o călătorie de afaceri la Londra, aflând de sosirea lui, plecase din oraș tocmai în zilele acelea.

De ce? Pentru că încă se temea de el, de ce i-ar putea face, de faptul că i-ar putea pune din nou stăpânire pe viață.

Se deschise ușa de la bucătărie și Thea intră în living cu o cană din care se ridicau aburi.

– Vrei Ovaltine? o întrebă ea. Ești cam palidă. Sper că n-ai primit vești proaste.

– Mama a suferit un accident de mașină în Italia. Vrea să mă vadă, a cerut să mă duc acolo. Trebuie să plec negreșit mâine. Mi s-a rezervat un bilet de avion pentru Veneția, răspunse ea luând cana aburindă din mâna Theei. Mulțumesc, dragă prietenă, adăugă cu un zâmbet forțat.

Thea se cuibări într-un colț al canapelei, privind-o cu atenție. Rochia de casă de culoarea lămâii pe care o purta Sandra îi punea în valoare părul bogat, castaniu-roșcat.

Thea se gândi că deși era palidă, prietena ei părea destul de calmă, până când observă cum îi pulsa o venă pe gâtul lung, subțire. Ochii îi erau umbriți de gene lungi, negre, pentru care o invidiasse întotdeauna.

– Stai puțin să înțeleg, zise Thea. Spuneai că mama ta a suferit un accident în Italia. Cea la care te referi este mama ta

adevărată, nu? Cea la care te-ai dus la Veneția acum un an? Nu vorbești de Joan Clarke, mama adoptivă?

– Nu, nu la ea mă refer, răspunse Sandra sorbind din cana cu Ovaltine.

– Iar la telefon a fost chiar soțul tău, Marco, nu? insistă curioasă Thea. A mai sunat o dată. I-am recunoscut vocea profundă. Ce ți-a spus despre mama ta?

– Claire a cerut să mă vadă. A mai spus că voi regreta dacă nu mă duc mâine s-o vad.

Sandra se opri să-și controleze vocea care începuse să-i tremure.

– Thea, crezi că ar trebui să înțeleg că mama ar putea muri?

– Nu știu ce să spun, zise Thea cu compasiune, nu știu în ce stare este.

O privi lung, apoi o întrebă:

– Ți-a spus cât de grav e rănită?

– Nu, a spus că nu știe.

– Crezi că spune adevărul? întrebă Thea. Experiențele nefericite cu sexul opus o făcuseră să nu aibă o părere bună despre bărbați. Era înclinată să-i considere pe toți mincinoși.

Sandra ridică privirea, ochii ei mari verzi devenind și mai mari.

La cei douăzeci și cinci de ani părea foarte tânără, gândi Thea. Tânără și inocentă, ușor de amăgit.

– De ce m-ar minți în privința accidentului?

– Pentru a te face să ajungi cu primul avion la Veneția, ca să

fi din nou sub controlul lui! spuse Thea.

Apoi, pufnind în râs de propriul dramatism, adăugă:

– Poate îi este dor de tine și te vrea înapoi.

– Nu mi-l imaginez pe Marco tânjind după o femeie, oftă Sandra.

Își aminti de câte ori văzuse femeii admirându-l și adăugă:

– Nici nu are nevoie, este de-ajuns să pocnească din degete și orice femeie ar veni imediat la el.

– Orice femeie, dar nu și tu, murmură Thea. Îl mai iubești?

Întrebarea o luă prin surprindere pe Sandra, neștiind ce să răspundă. Încercase luni de zile să găsească un răspuns, dar fără rezultat.

– Nu știu, murmură ea. Uneori îl urăsc pentru... ce-mi poate face.

O privi lung pe Thea, ca și cum prietena ei putea s-o ajute să găsească răspunsul.

– Cum să-l mai iubesc, știind că el nu mă iubește? E nevoie de două persoane în dragoste, de o relație sigură. Știi și tu la fel de bine.

– Da, știu, răspunse Thea cu un zâmbet amar. Dar ce ți-a făcut Marco? De ce crezi că nu te iubește?

– S-a însurat cu mine pentru că eram fiica lui Claire.

– Da, și? ridică Thea din sprâncene. Ce legătură are faptul că ești fiica lui Claire?

– E cam complicat. Vezi tu, Claire a moștenit mai mult de jumătate din acțiunile firmei Fontelli la moartea lui Francesco.

– Încerci să spui că Marco s-a căsătorit cu tine convins că ai putea moșteni într-o zi aceste acțiuni? exclamă uimită Thea. Trebuie să fi fost foarte rece și calculat ca să facă așa ceva.

– Așa este el, confirmă Sandra.

Își aminti furia lui Marco atunci când îl acuzase că nu se căsătorise cu ea din dragoste, ci pentru avantajele unirii cu fiica președintei firmei Fontelli.

– Și n-a negat când i-am spus, adăugă ea cu tristețe. Dar mai era și alt motiv. Lucia.

– Cine este Lucia? întrebă Thea.

– Amanta lui Marco.

– Abia acum ajungem la esența lucrurilor, murmură Thea cu un aer atotștiutor. Lucia, cealaltă femeie! Celebra problemă a trioului în amor! Acum, mi se pare normal că l-ai părăsit pe acest individ! Dacă aș fi fost într-o asemenea situație, și eu aș fi plecat. Cum să accept să fiu înșelată?

Thea făcu o pauză și se încruntă.

– Dar dacă este în stare să înșele fără să clipească, este posibil să fi mințit și în privința accidentului mamei tale, nu?

– Presupun că da, murmură Sandra. Nici nu știu ce să fac. Cum să pot afla dacă mama e în spital? Sau unde se află?

– Dacă ai afla că a avut loc accidentul, te-ai duce la ea?

– Sigur că da! răspunse Sandra fără ezitare. N-am stat prea mult cu Claire, dar începusem s-o iubesc.

– Chiar dacă ai știut că te-a părăsit când aveai doar șase luni.

– N-a fost chiar așa. M-a lăsat în grija lui Joan și a lui Ed, care

au făcut pentru mine mai mult decât ar fi făcut probabil pentru copilul lor. Mi-au oferit o copilărie fericită și o educație bună. Nu m-aș fi bucurat de toate astea dacă m-ar fi crescut Claire.

– Dar de ce te-a lăsat în grija familiei Clarke? Ți-a spus vreodată?

– Da, mi-a spus. Atât ea cât și Joan, mi-au spus variantele lor. Vezi tu, Claire îl cunoscuse pe contele Francesco Fontelli, un venețian bogat...

– Unde l-a cunoscut? Întrebă Thea.

– Aici, la Londra. Venise cu afaceri și a vrut să vadă o piesă în care Claire avea un rol minor. A fost atras de ea și s-a dus în spatele scenei ca s-o cunoască. I-a propus să se mărite cu el, dar cu o condiție: nu voia să fie tată vitreg pentru mine și dacă era de acord să se mărite, trebuia să-mi găsească o familie decentă care să mă crească.

– Dumnezeu, ce egoist! exclamă Thea. Mai fusese căsătorit? Avea copii?

– Din câte știu, nu avea. Dar era cu douăzeci și cinci de ani mai în vârstă decât Claire, avea patruzeci și cinci de ani când s-au cunoscut. Claire luptase din greu să-și facă o carieră de actriță, dar nu avea perspective bune. S-a gândit că în calitate de soție a lui putea duce o viață îmbelșugată și confortabilă și îmi putea asigura și mie un trai bun din banii contelui.

– Nu pot înțelege cum o iubești, doar și ea e la fel de egoistă, bombăni Thea; s-a gândit doar la ea, iar pe tine te-a abandonat.

– Nu m-a abandonat, răspunse Sandra luând apărarea lui

Claire. Dacă m-ar fi abandonat, nu s-ar fi străduit să găsească o familie bună pentru mine, m-ar fi dat la un orfelinat. Ea și cu Joan Clarke erau prietene din copilărie. Așa că s-a dus la Joan cu problema pe care o avea, iar Joan și soțul ei, Ed, s-au oferit să mă adopte. Ei aveau o singură fiică la vremea aceea, Laura, dar Joan aflase că nu va mai putea avea copii, astfel că m-a înfiat bucuroasă.

Sandra făcu o pauză, apoi continuă pe un ton mai liniștit.

– Dacă o cunoști pe Claire, nu poți să n-o iubești. Poate a fost puțin egoistă, dar n-a făcut nimănui rău și s-a străduit ca eu să duc o viață mai bună.

– Bine, bine, spuse Thea, am înțeles. Dar de ce ai vrut să știi cine e mama ta adevărată? Presupun că Joan nu ți-a spus că ești adoptată, cum se întâmplă în aceste cazuri.

– Mi-a spus că sunt adoptată, dar nu mi-a spus niciodată numele mamei sau al tatălui. Am citit un articol într-o revistă despre o tânără adoptată care a ajuns după mulți ani să-și cunoască mama biologică, astfel că am întrebat-o pe Joan cine este adevărata mea mamă. Ea mi-a spus, apoi a afirmat că mama mea, Claire, mi-ar răspunde la o eventuală scrisoare. Astfel că i-am scris, iar Claire mi-a răspuns că Francesco Fontelli tocmai a murit și m-a invitat să mă duc la ea ca să ne cunoaștem.

Sandra își mușcă buzele.

– Acum, regret că am stat mai mult de două săptămâni și nu m-am întors imediat în Anglia, murmură ea.

– De ce spui asta?